

Po trzecie, wyrok jest dotknięty uchybieniami proceduralnymi. Skarżący w pierwszej instancji nie zakwestionował sposobu, w jaki Komisja zinterpretowała art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego, kwestionując jedynie sposób, w jaki Komisja zastosowała ten przepis do okoliczności faktycznych. W związku z tym Sąd orzekł *ultra vires*. Ponadto Sąd nie dał Komisji możliwości przedstawienia swojego stanowiska w odniesieniu do nowej wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego sformułowanej w wyroku, naruszając w ten sposób prawo Komisji do rzetelnego procesu sądowego.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2016, L 44, s. 20).

(²) Przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-121/15, Fortischem/Komisja, wniesione w dniu 4 grudnia 2019 r. przez Fortischem a.s.

(Sprawa C-890/19 P)

(2020/C 54/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Fortischem a.s. (przedstawiciele: C. Arhold, Rechtsanwalt oraz adwokaci P. Hodál i M. Staroň)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, AlzChem AG, dawniej AlzChem Trostberg GmbH, dawniej AlzChem Hart GmbH

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 1, 3 i 5 zaskarżonej decyzji (¹);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania: Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 107 ust. 1 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE i art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (²), stwierdzając, że w przypadku takim jak niniejszy decyzja o odzyskaniu może zostać rozszerzona na wnoszącą odwołanie, nawet jeżeli wnosząca odwołanie zapłaciła cenę rynkową za aktywa beneficjenta pomocy.

Zarzut drugi odwołania: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że ciężar dowodu, iż wnoszącej odwołanie została przekazana pomoc poprzez sprzedaż aktywów poniżej ceny rynkowej, nie spoczywa na Komisji.

Zarzut trzeci odwołania: Sąd naruszył prawo lub przeinaczył okoliczności faktyczne, pomijając szereg domniemań (prawie niepodważalnych) wskazujących, że za aktywa została zapłacona cena rynkowa.

Zarzut czwarty odwołania: Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni pojęcia kryteriów „zakresu transakcji” i „ekonomicznej logiki transakcji” do celów stwierdzenia ciągłości ekonomicznej.

Zarzut piąty odwołania: Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja może stwierdzić istnienie ciągłości gospodarczej na podstawie tylko dwóch z ustalonych kryteriów, chociaż wszystkie pozostałe kryteria przemawiały przeciwko istnieniu ciągłości gospodarczej.

Zarzut szósty odwołania: Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię i błędne zastosowanie właściwego przepisu ustawy zakazującego zwolnień zbiorowych oraz poprzez błędne zakwalifikowanie prawne okoliczności faktycznych, stwierdzając, że zwolnienia grupowe stanowią korzyść dla NCHZ, nie zaś rzeczywisty niekorzystny skutek w postaci wzrostu kosztów, i nie obniżając kwoty zarzucanej pomocy państwa o kwotę odpowiadającą wzrostowi kosztów.

Zarzut siódmy odwołania: Sąd naruszył prawo, zastępując uzasadnienie zaskarżonej decyzji swoim własnym uzasadnieniem, zważywszy że Komisja nie przedstawiła żadnego argumentu lub wyjaśnienia co do tego, w jaki sposób zakaz zwolnień grupowych stanowi korzyść dla NCHZ.

(¹) Decyzja Komisji (UE) 2015/1826 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) wdrożonej przez Słowację na rzecz NCHZ (Dz.U. 2015, L 269, s. 71).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (Polska) w dniu 4 grudnia a 2019 r. – A. przeciwko Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej

(Sprawa C-895/19)

(2020/C 54/44)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.

Strona pozwana: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 167 w zw. z art. 178 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, które warunkują realizację prawa do odliczenia podatku naliczonego w tym samym okresie rozliczeniowym, w którym rozliczeniu podlega podatek należny w stosunku do transakcji stanowiących wspólnotowe nabycie towarów, od wykazania podatku należnego z tytułu takich transakcji we właściwej deklaracji podatkowej, złożonej w terminie zawitym (w Polsce 3 miesiące) od upływu miesiąca, w którym w odniesieniu do nabytych towarów i usług powstał obowiązek podatkowy?

(¹) Dz. U.2006, L 347 s.1